

Kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački
Homilija prigodom Nacionalnog susreta
Bogu posvećenih osoba u Godini posvećenog života
Marija Bistrica, 14. ožujka 2015. godine.
Čitanja: *Hoš 6, 1-6; Lk 18, 9-14*

Draga braćo biskupi, prezbiteri i đakoni,
poštovane redovnice, redovnici i sve Bogu posvećene osobe,
braćo i sestre u Kristu!

1. Radosna srca slavimo ovu Euharistiju kao središnje hrvatsko nacionalno slavlje u Godini posvećenog života, koju je proglasio papa Franjo o pedesetoj obljetnici dogmatske konstitucije Drugog vatikanskog koncila o Crkvi *Lumen gentium* te 50. obljetnici koncilskog dekreta o prilagođenoj obnovi redovničkog života *Perfectae caritatis*. Sabrani danas na hodočašću u Nacionalnom marijanskom svetištu u Mariji Bistrici zahvaljujemo Bogu za ljepotu dara posvećenog života u Crkvi.

S ovog mjesta poseban pozdrav upućujem vama, dragi redovnici i redovnice te svima vama, Bogu posvećene osobe. Zahvaljujem Bogu za ovaj milosni susret s vama, kao i za dar vašega života i zvanja te izričem radost što u Crkvi u Hrvatskoj možemo posvjedočiti bogatstvo različitih karizmi i zajednica posvećenog života. Neka vas pokrene Duh Sveti da, kao duhovni sinovi i kćeri svojih utemeljitelja i utemeljiteljica, nastavite održavati živima karizme te ih, snagom istoga Duha koji ih je probudio, obogaćujete i prilagođujete, kako biste se što više stavili u službu Crkvi u našem vremenu.

Papa Franjo naglašava da je posvećeni život dar Crkvi, rađa se u Crkvi, raste u Crkvi i sav je usmjeren na Crkvu. Upravo zbog toga jer je dar čitavoj Crkvi on »nije izdvojena ili marginalna stvarnost, već joj intimno pripada, u samom je srcu Crkve kao odlučujući čimbenik njezina poslanja, budući da izražava duboku narav kršćanskoga poziva i težnje čitave Crkve Zaručnice prema jedinstvu s njezinim Zaručnikom« (Apostolsko pismo pape Franje posvećenim osobama u prigodi Godine posvećenog života, III., 4). Posvećeni život pripada crkvenom životu i svetosti Crkve.

2. Dragi redovnici i redovnice i sve Bogu posvećene osobe, kad je riječ o vašem posvećenom životu, neovisno i prije bilo kojeg vašeg apostolata u Crkvi, treba naglasiti dar vašega života te smisao i vrijednost vaše posvete Bogu, Otajstvu Trojstvene Ljubavi, posvete koja je vezane zavjetima čistoće, siromaštva i poslušnosti. Posveta Bogu svjedoči da je Bog apsolutno na prvom mjestu u vašem životu, da vam je On bliski saveznik, kome se povjeravate i s kime u intimnosti svoga srca dijelite ljubav. Posveta Bogu govori o vašem odnosu s Bogom koji se živi u konkretnosti i radikalnosti trostrukih zavjeta koji očituju radost i ljepotu življenja Evanđelja i nasljedovanja Krista. Zavjet čistoće je vaša vjernost Bogu u Crkvi. Zavjet siromaštva je vaša nenavezanost da biste ostali slobodni za Boga u Crkvi. Zavjet poslušnosti je vaše potpuno predanje Bogu u Crkvi.

To je, predragi, evanđeoska radikalnost koja nije svojstvena samo redovnicima i redovnicama, ali u redovništvu se ona živi na proročki način. Dragi redovnički kandidati i kandidatice, dragi mladi koji Boga tražite, vi ste sposobni za radikalnost života po Evanđelju. Nemojte se zadovoljiti osrednjošću. Velikodušnošću svoga opredjeljenja i svježinom svog mladenačkog zanosa tražite nove načine življenja Evanđelja. Živite alternativu ponudama ovoga svijeta. Danas vas, u vremenu obilježenom brojnim teškoćama, treba i Crkva i hrvatski narod.

Vama je poznato, dragi mladi vjernici, da bi hrvatska crkvena i nacionalna prošlost bila siromašnija na svim područjima bez redovništva u njoj. A našoj sadašnjosti potrebni ste

vi, vaša ljubav i maštovitost, da biste na poziv pape Franje prigrlili budućnost s nadom, kao plod vjere u Gospodina povijesti koji nam nastavlja ponavljati: »Ne boj se, jer ja sam s tobom« (Jr 1,8).

Sveti Otac poziva sve vas osobe koje živite posvećeni život da budete muškarci i žene zajedništva i da živite mistiku susreta dopuštajući da vas u tome prosvjetljuje odnos ljubavi među Božanskim osobama (usp. Apostolsko pismo pape Franje posvećenim osobama u prigodi Godine posvećenog života, I., 2), jer kako poručuje prorok Hošea »ljubav mi je mila, ne žrtva, poznavanje Boga, ne paljenice« (Hoš 6,6).

3. Draga braćo i sestre, danas smo po redu liturgijskih čitanja čuli evanđeosku prisposobu o farizeju i cariniku. U 18. glavi svoga Evanđelja sveti Luka sažimlje Isusove poruke o molitvi. U današnjoj prisposobi farizej prvi, uspravan, ovako je molio: »Bože, hvala ti što nisam kao ostali ljudi: grabežljivci, nepravednici, preljubnici ili – kao ovaj carinik. Postim dvaput u tjednu, dajem desetinu od svega što steknem« (Lk 18, 11-12). Farizej započinje molitvu zahvaljujući Bogu za dobre stvari što ih je učinio. Nije kao drugi, a nipošto kao carinik. Njegova je molitva veličanje samoga sebe s uvjerenjem da je izvanjsko opsluživanje zakona dostatno za njegovo opravdanje.

Nasuprot tome sv. Luka o cariniku ovako piše: »A carinik, stojeći izdaleka, ne usudi se ni očiju podignuti k nebu, nego se udaraše u prsa govoreći: *Bože, milostiv budi meni grešniku!*« (Lk 18,13). Carinik je svjestan da ne opslužuje zakon, stoji izdaleka, ne usuđuje se podignuti očiju te se udara u prsa da izrazi svoju unutarnju patnju. Nema svoju pravednost, nego je moli od jedinog pravednog i milosrdnog Boga. I postiže je za razliku od farizeja. »Kažem vam: ovaj siđe opravdan kući svojoj, a ne onaj! Svaki koji se uzvisuje, bit će ponižen; a koji se ponizuje, bit će uzvišen« (Lk 18,14).

To je svima nama poziv i opomena: moramo se pojaviti pred Bogom onakvi kakvi uistinu jesmo, s vlastitom slabošću, s teretom grijeha i s dubokom mukom jer nismo dovoljno ljubili Ljubav.

4. Draga subraćo biskupi, svećenici, redovnici, časne sestre redovnice, sve osobe posvećenog života u Hrvatskoj, svi mi molimo, ali pitajmo se molimo li dovoljno? U prvom redu sam sebi postavljam pitanje želeći da i svako od vas odgovori u dubini svoga srca.

Opseg i kakvoća problema koje svakodnevno susrećemo i koje trebamo rješavati neprestano nas sile na akciju, traženje rješenja, poduzimanje novih inicijativa. To nam ispunja većinu dana. Radimo kao dobri poslenici na njivi Gospodnjoj, da bismo večer dočekali umorni nakon obavljenog posla. Čini mi se da se objektivno može reći kako se u Crkvi u Hrvatskoj puno radi: puno izazova i traženja troši naš život u službi Isusovoj u njegovoj Crkvi. Često se nalazimo između zauzetog apostolskog rada s jedne strane i agresivnog odnosa dominirajuće kulture s druge strane, koja naše postupke ponekad svodi na praktični minimalizam u očuvanju kakvog takvog vjerničkog života. Sve to ponekad stvara osjećaj apostolskog nezadovoljstva.

Nadalje ne upadamo li često u napast da nastojimo sve činiti sami i sami se smatramo uistinu odgovornima za sve solucije? A ipak znamo da sve ne možemo sami. To nas dovodi do pitanja: Dajemo li prostora Gospodinu u našem poslanju? Dajem li dovoljno mjesta Isusu kako bi On djelovao u mojem danu? Ili sam previše zauzet svojim stvarima da se ni ne sjetim Isusa Krista uvući u svoje brige?

Lako se primijeti zauzetost, hrabrost, strastvenost u našem apostolatu. Međutim, predragi, isti je stav potrebno imati i u molitvi; zauzetost i postojanost, poput Ambrama koji se zauzimao za stanovnike Sodome, ili Mojsija koji je molio za narod tvrde šilje. Zaređene i Bogu posvećene osobe ne smiju nezainteresirano promatrati život u svojoj sredini. Potrebno je

moliti i posredovati. A to umara, kao što se umarao i Mojsije dok je uzdignutih ruku molio za narod. Naime, molitveno posredovanje nije za slabe.

Isus nam u Evanđelju jasno veli: »Ištite i dat će vam se! Tražite i naći ćete! Kucajte i otvorit će vam se« (Mt 7,7). Takvoj postojanosti i takvom nastojanju u molitvi Isus sa sigurnošću obećaje uslišanje: »Doista, tko god ište, prima; i tko traži, nalazi; i onomu koji kuca otvorit će se« (Mt 7,8). Ako postojano molimo, primamo puno više nego što očekujemo. Osim onoga što tražimo, Isus nas dariva i Duhom Svetim. Kada nas Sin Očev potiče na molitvu, On nas uvodi u otajstvo Presvetoga Trojstva, dovodi nas k Ocu nebeskom u zajedništvu Duha Svetoga.

5. Draga braćo i sestre, ne prepuštajmo se iluzijama. I danas je potrebno boriti se protiv sotone i grijeha. Nije nam se boriti protiv ljudskih moći, nego protiv sila tame (usp. Ef 6,12), jer »đavao, kao ričući lav obilazi, tražeći koga da proždre« (1 Pt 5,9). Na tom je zadatku molitva najdjelotvornija. Nije ovo vrijeme skupljanja i žetve. Ovo je vrijeme zauzetog rada i ustrajne molitve. Možemo reći da molitva, iako donosi mir i pouzdanje, ona istodobno umara srce. To je umor onoga koji ne vara samog sebe, koji u apostolskoj odgovornosti iz dana u dan posreduje pred Bogom da spasi svoj narod.

Dragi redovnici i redovnice i sve osobe posvećenog života, draga braćo i sestre u Kristu, kako bi bilo lijepo kad bismo svi osjetili i slijedili savjet svetog Pavla: »Radujte se u Gospodinu uvijek! ... Blagost vaša neka je znana svim ljudima! ... Ne budite zabrinuti ni za što, nego u svemu – molitvom i prošnjom, sa zahvaljivanjem – očitujte svoje molbe Bogu. I mir Božji koji je iznad svakog razuma čuvat će srca vaša i vaše misli u Kristu Isusu« (Fil 4, 4-7).

Molimo Gospodina Isusa da nas sve učini još više ljudima molitve, kako je i On bio dok je hodao ovom zemljom. Ugledajmo se u Presvetu Bogorodicu Mariju, ženu molitve, te svetog Ivana Pavla II. i blaženog Alojzija Stepinca, koji su u svom apostolatu bili neprestano uronjeni u molitvu. Neka nas na tom putu zagovaraju pred prijestoljem Svevišnjega. Mjera našega apostolskog djelovanja neka bude: što se više umnaža posao, neka se još više pojačava molitva. Crkva i narod naš hrvatski treba i očekuje vašu, našu molitvu. Amen.